

— Да, татко!

— Иди си, мило дете. Всичко ще бжде изпълнено.

Дъщеря му излѣзе. Царь Солмонъ даде заповѣдь да се явятъ въ тронната зала на съветъ всички птици и животни. Той бѣше едничкиятъ царь, който разбираше езика на животните и птицитѣ. Скоро заприиждаха въ залата всички животни и птици. Покланяха се смирено на царя и се нареждаха въ залата.

— Всички ли сте тука? — попита накрая царьтъ.

Орелътъ изгледа птицитѣ, а лъвътъ—животнитѣ, и обадиha на царя, че само пѣдпѣдка нѣма.

— Идете извикайте и него!

Орелътъ отлетѣ и скоро се върна самъ.

— Намѣри ли го? — попита царьтъ.

— Намѣрихъ го, Ваше Величество, но отказа да дойде!

— Какъ? Отказа ли?

— Да! Казва, че ималъ сега много важна работа!

— Така ли? — ядоса се царьтъ.

— Веднага го доведете насила!

Орелътъ отлетѣ, намѣри пѣдпѣдка въ една нива, сграбчи го въ ноктитѣ си и го занесе въ тронната зала.

— Защо не изпълни заповѣдта ми? — му рече царьтъ.

— Царю честити, — отговори

пѣдпѣдъчето, — азъ зная, за какво ни викашъ. Но моята работа е по-важна.

— Така ли? Учуди се царьтъ. Кажй я, да я чуемъ!

— Да, царю честити, азъ водя тефтеритѣ на цѣлия свѣтъ и всѣка сутринъ провѣррявамъ, колко живи и колко умрѣли хора има въ свѣта!

— Хубава работа имашъ, — рекълъ царьтъ. — Ами какъ познавашъ, кои сж живи и кои сж мъртви?

— Много лесно, — рекълъ пѣдпѣдъкътъ. — Всички, които ставатъ преди слънце и се залавятъ за работа, азъ ги пиша, че сж живи; а всички, които се излежаватъ следъ изгрѣва, азъ ги пиша — умрѣли.

— Мене при кои си записалъ? — рече царьтъ усмихнатъ.

— При умрѣлитѣ, — отговори смѣло пѣдпѣдъчето. Но не е само това, царю честити! Азъ зная, колко умни и колко глупави хора има по земята!...

— Тѣй ли, зачуди се още повече царьтъ. Азъ отъ кои съмъ?

— Отъ глупавитѣ, — отговори още по-смѣло пѣдпѣдъчето.

— Защо?

— Ще ти кажа, царю честити, но нѣма да ми се сърдишъ! Всѣки, който слуша своя умъ, е уменъ, а всѣки, който се води по чужди умове, е глупавъ.